

Sygn. akt IV U 378/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Dariusz Rams
Protokolant:	st. sekr. sądowy Krystyna Olekszyk - Stobierska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2020 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy K. Kantora

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania K. Kantora

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 16 października 2019 r. znak (...)/ (...)/ (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu K. Kantorowi prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 1 lipca 2019 r. do 18 października 2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru

Sygn. akt IV U 378/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 czerwca 2020 r.

Decyzją z 16 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. Kantorowi prawa do wypłaty zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres 01.07.2019 r. do 18.10.2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru. W uzasadnieniu opinii podniesiono, że w ocenie ZUS zdarzenie z 28.06.2019 r. nie nosiło znamion wypadku przy pracy, z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej.

W odwołaniu od ww. decyzji (k.3-6) K. Kantor wniósł o przyznanie mu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres 01.07.2019 r. do 18.10.2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru. W ocenie odwołującego zdarzenie z dnia 28.06.2019 r. było sytuacją nagłą wywołane przyczyną zewnętrzną, które spowodowało uraz.

W odpowiedzi na odwołanie (k.8-9) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zaskarżona decyzja została wydana zgodnie z przepisami ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych podnosząc, że zdarzenie nie miało znamion wypadku przy pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. Kantor był zatrudniony w firmie (...) W. Ż. w C.. W dniu 28 czerwca 2019 r. ok. godz. 13:30 wykonywał czynności związane z pracą a następnie miał się udać do szatni, ponieważ kończył pracę o godz. 14:00. Bezpośrednio przed zdarzeniem praktykanci umyli podłogę w zakładzie wobec czego posadzka była śliska. W momencie zdarzenia odwołującemu zrobiło się słabo, aby się nie przewrócić odwołujący oparł się o kant blatu, który okazał się być nie przytwierdzony do nóg stołu. W wyniku czego, blat stołu się podniósł a odwołujący upadł na podłogę.

(dowód: akta tut. Sądu IV P 175/19, akta rentowe)

W wyniku bólu spowodowanego upadkiem odwołujący w dniu 30.06.2019 r. zgłosił się na Szpitalny Oddział Ratunkowy w N.. Wówczas stwierdzono u odwołującego stłuczenie kręgosłupa.

(dowód: karta informacyjna z (...) akta rentowe)

Wyrokiem zaocznym z 14.01.2020 r. tut. Sąd w sprawie sygn. akt IV P 175/19 ustalił, że K. Kantor w dniu 28.06.2019 r. uległ wypadkowi przy pracy oraz zobowiązał W. Ż. do sprostowania protokołu nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy poprzez stwierdzenie, że wypadek jest wypadkiem przy pracy, gdyż zdarzenie wywołane było przyczyną zewnętrzną.

(dowód: wyrok z dnia 14.01.2020 r. k. 54 sygn. akt IV P 175/19)

Powyższy stan faktyczny wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach niniejszego postępowania, jak również z ustaleń dokonanych w toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Nowym Sączu o sygn. IV P 175/19.

Dokumenty znajdujące się w aktach ubezpieczeniowych oraz w aktach sądowych nie były kwestionowane przez strony pod względem ich autentyczności, nie kwestionowano także treści tych dokumentów. Dokumenty te pozwoliły na weryfikację twierdzeń stron odnośnie istotnych dla sprawy okoliczności.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 ustawy z 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej jako ustawa wypadkowa) ubezpieczonemu, który uległ wypadkowi przy pracy przysługuje zasiłek chorobowy w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Z kolei stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą, m. in. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń służbowych.

W definicji wypadku przy pracy można wyróżnić cztery elementy, które muszą być spełnione łącznie: skutek w postaci urazu, związek tego skutku z pracą, nagłość zdarzenia powodującego uraz oraz istnienie przyczyny zewnętrznej, która to nagłe zdarzenie spowodowała.

Niewątpliwie zdarzenie z udziałem odwołującego miało związek z pracą, ponieważ odwołujący o godz. 13:30 znajdował się w miejscu pracy i wykonywał obowiązki pracownicze.

Z kolei przesłanka „nagłości zdarzenia” oznacza jednorazowe, doraźne działanie zjawiska powodującego uraz lub śmierć pracownika, zdarzenie to nie może trwać dłużej niż jedna dniówka robocza. Nagłość jako cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci (tak A. E. L., S. S., K. Ś., Ustawa o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków ..., Komentarz, wyd. Oficyna, 2010 r., str. 33). SN konsekwentnie stoi na stanowisku, iż nagłym jest takie zdarzenie, którego czas trwania nie przekracza jednej dniówki roboczej. Przykładowo w wyroku z 30.06.1999 r. (II UKN 24/99) SN stwierdził, że zdarzenie będące istotnym zewnętrznym czynnikiem wywołującym negatywną reakcję organizmu i stanowiące przyczynę wypadku przy pracy, posiada cechę nagłości tylko wtedy, gdy przebiega w czasie nie dłuższym niż trwanie dnia pracy. W przypadku odwołującego zdarzenie nosiło cechy nagłości, gdyż zdarzenie powodujące uraz miało charakter gwałtowny, niespodziewany i nie przekraczało dniówki roboczej.

Nie ma sporu również co do tego, że u odwołującego wystąpił uraz na skutek zdarzenia z 28.06.2019 r.

Odnośnie kolejnej przesłanki, tj. wystąpienia przyczyny zewnętrznej, należy przypomnieć, iż uraz ma być spowodowany nagłym zdarzeniem, a to nagłe zdarzenie z kolei ma być wywołane przyczyną zewnętrzną.

Przyczyną sprawczą (zewnętrzną) wypadku przy pracy może być każdy czynnik zewnętrzny (nie wynikający z wewnętrznych właściwości pracownika), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki na osobie ubezpieczonego (uchwała 7 sędziów SN z 11.02.1963 r., sygn. III PO 15/62).

W orzecznictwie SN utrwalili się poglądy polegające na szerokim rozumieniu przyczyny zewnętrznej. Zgodnie z nim zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki (wyrok SN z 18.08.1999 r., II UKN 87/99). Pogląd ten został zaakceptowany także w późniejszych orzeczeniach SN, który dodaje, że w tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, ale także siły przyrody, a nawet praca i czynności samego poszkodowanego (wyrok SN z 28.04.2005 r., I UK 257/04). Przyczyna zewnętrzna nie musi być wyłączną przyczyną wypadku przy pracy. Wystarczające jest, że przyczyni się ona do powstania urazu. A zatem jeżeli przyczyna wypadku ma charakter mieszany, wystarczające jest, jeśli zostanie wykazane, że bez czynnika zewnętrznego nie doszłoby do szkodliwego skutku (wyrok SN z 29.11.1990 r., II PR 52/90). Oznacza to, że istotne jest, by przyczyna ta była przyczyną sprawczą. Natomiast nie musi być przyczyną wyłączną (jedyną).

W ocenie sądu przyczyna zewnętrzna istniała. Bezsprzecznym jest bowiem, że odwołujący w celu uniknięcia upadku, oparł się o blat stołu, który nie był przytwierdzony do nóg. Wówczas blat stołu, przechylił się i odwołujący upadł, w wyniku którego to upadku doznał stłuczenia kręgosłupa. Zatem w ocenie sądu zostały spełnione wszystkie przesłanki określające wypadek przy pracy, ponieważ było to zdarzenie nagłe, związane z pracą, skutkujące urazem oraz spowodowane przyczyną zewnętrzną.

Istotne jest również to, że wystąpienie przyczyny wewnętrznej nie wyłącza zaistnienia wypadku przy pracy, jeśli wystąpiła również przyczyna zewnętrzna, która była współprzyczyną wypadku. Nawet dopatrując się u odwołującego schorzeń wewnętrznych, to niewątpliwie wystąpiła również przyczyna zewnętrzna, która doprowadziła do upadku odwołującego i wystąpienia urazu.

Należy także podnieść, że zgodnie z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Zatem wyrok z dnia 14.01.2020 r. wydany w sprawie do sygn. akt IV P 175/19 ustalający, że K. Kantor uległ wypadkowi przy pracy, które to orzeczenie jest prawomocne, wiązało sąd w powyższych ustaleniach.

W świetle powyższego należy uznać, iż wszystkie elementy konstrukcyjne wypadku przy pracy zostały spełnione.

W tym stanie rzeczy sąd na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 1 lipca 2019 r. do 18 października 2019 r. w wysokości 100% podstawy wymiaru.